

bil pozneje vzor za „Osvetnike“, Stankom Vrazom, s katerim si je dopisoval. V Stolnem Belemgradu je začel pesnikovati. Prvo pesem je poslal „Danici“ z naslovom: „Zahvalnica bosanskih fratara maršalu Lavalu Nugentu“, ki jim je l. 1840. ponujal svoj grad Dubovac pri Karlovcu za semenišče. Tedaj je pesnik, dopisujoč hrvaškimi in srbskim časopisom, videl, kako pogubna je nesloga med brati; zato se je za slogo mnogo trudil;

a ker je ni dočakal, potožil je milo v V. spevu svojih „Osvetnikov“ v „pripjevu“ (l. 1880.)

I u mrske tmê se sunovrata
Vrlo pleme Srba i Hrovata! ...
Ja bih zrio u pokoju nujnu,
Kano ruža u nacvatu rujnu
I odpatnju roda uzo' na se,
Kad bih slišo sjedinjenja glase.

(Dalje.)

Ljubezen prerokova.

Prešlo je dveinštirideset let,
Odkar je sin Helkijin v božjem sviti
Gospodu jécál višnjemu: A, a,
Otrok sem in ne morem govoriti.

Poražen, strt do tal Jeruzalem,
Onesvečeno božjih služb je mesto,
Podrti stebri, bronasto morjé,
Pokrivajo razbiti vrči cesto.

Ukradene posode vseh hramóv
Iz srebra, zlata, kamena in brona,
Leskatne vrste snetih margarán
Krasé zdaj stebre mesta Babilona.

Kje si cvetoči Zedekijin rod,
Kje poglavarji silni in košati?
Posekal vas je meč, in Judov kralj,
Zaprto in slep vzdihuješ sam v Reblati.

Siv mož. — Na čelu mu leži oblak,
Po ramah padajo mu kodri beli,
Sloní na polustebri osamljen,
In solza teče mu na lici veli.

„O vsi, ki mimo greste tod, o vsi
Postojte, glejte, premišluj vam duša,
Je-li katera večja srčna bol,
Kot moje strto jo srcé okuša?“

Vse mirno, tiho kakor pod zemljó,
Razsuto, mrtvo, zrušeno, podrto,
Ni radostnega glasa, joka ni ...
Oko je starčevo na mesto vprto.

„O káko je temó, o kako noč
Gospod na hčer sijonsko jezen dahní!
Sinov je izraelskih slavni rod
Z visokega nebá na zemljo pahní!“

Vse tiho, mirno kakor pod zemljó;
Kdo možu solznemu naj odgovarja?
S krvjó pojena tlà, razpali zid,
Nebeški svod li, morda svetla zarja?

Ne! Prebivalci le poredkih hiš,
Kar ni jih strla vražna roka trda,
Ki v tožnem vencu ókrog razvalín
Sovragov milost kažejo, ne srda.

Poznate-li moža, ki sam stoji
Na svetih tleh pradedov pokopanih,
Ki plaka, toži kamenom, skalàm
O nôči, sinih mrtvih in izgnanih?

Poznate ga. Drugače je nekoč
Govoril vam, svaril vas, klical, prosil,
Bodočnost kazal vam, z nočjo grozil,
Saj božje je navdihe v prsih nosil.

O, kolikrat je klical blagoslov
Na vladarico narodov neverno,
In tolikrat je tešil božji srd,
In ljubil vas takó je neizmerno.

Zaprli ste uhó, drevili v greh,
Menèč v slepoti, glas njegov je prazen;
Gospod je krívdo s krívdo kaznoval,
In ta poraz, pogin vseh krívd je kazen.

Ječi na tujem v robstvu zarod vaš,
Jeruzalem sramota večna krije,
Ker niste téga slušali moža:
Preroka, svečenika Jeremije.

In ako zdaj na teme si pepel
Potresate in vikate: „O grozno!“
V uho prebridek vam grmi odmev
Preroka z mesta strtega: Prepozno!“

Zašlo je solnce, o Jeruzalem,
Zašlo je, kakor divna tvoja slava:
Ljubezen le preroka ni zašla,
Domov se vrača in v molitvi plava:

„Očetje so grešili, ni jih več,
A mi pregrehe nosimo njihóve.
O spreobrne k sebi nas, Gospod,
Povrne prejšnje dneve, dneve nove!“

Anton Medved.